

Forskerne bør bruke Tidsskriftet strategisk

Frode Thuen

Senter for kunnskapsbasert praksis, Høgskolen i Bergen

Mange psykologer har spisskompetanse på sine spesialområder. Denne kompetansen kan vi alle nyte godt av gjennom felles erfaringsutveksling. Til det trenger vi Tidsskriftet, for det er den eneste kanal som retter seg spesifikt mot norske psykologer, psykologistudenter og fagfolk for øvrig med interesse for psykologi.

Som forskere bør vi vise at vi vektlegger formidling til praktiserende psykologer

Heldigvis er det mange som bidrar til Tidsskriftet – på bakgrunn av egen forskning, oppsummering av andres forskning, eller erfaringer fra praksisfeltet. Og bidragene holder jevnt over høy kvalitet, ikke minst forskningsartiklene, som blir underlagt en såkalt fagfelle vurdering – hvor eksterne konsulenter vurderer manuskriptet før det eventuelt blir antatt og publisert. På denne måten kvalitetssikres publikasjonene, samtidig som de får status som vitenskapelige artikler.

Like fullt er det mange eksperter innenfor norsk psykologi som sjelden eller aldri publiserer i Tidsskriftet. I stedet velger man å publisere i internasjonale tidsskrifter. Det er naturligvis gode grunner til å henvende seg til et internasjonalt publikum. For da har man i prinsippet muligheten til å nå ut til alle andre forskere på sitt område. Og det er nettopp forskerkolleger man oftest skriver for i vitenskapelige publikasjoner. Internasjonale publikasjoner gir dessuten større akademisk prestisje og anerkjennelse, og vil kunne være viktig for den videre karrieren innenfor akademien. I noen forskningsmiljøer er engelskspråklige artikler i anerkjente tidsskrifter tilsynelatende det eneste som teller. Denne tendensen har blitt mye tydeligere etter at Kunnskapsdepartementet i 2004 innførte en ordning hvor alle universiteter og høyskoler skal rapportere sin årlige forskningsproduksjon i publikasjonspoeng. Til grunn for dette ligger et system hvor publikasjoner gis ulike poeng, avhengig av type publikasjon, og publiseringskanal. På denne måten har man utviklet et enkelt mål som angivelig skal gjøre det mulig å sammenligne forskningsaktiviteten over tid og mellom ulike institusjoner, avdelinger og forskere. Publikasjonspoengene er dessuten med på å avgjøre hvor store forskningsbevilgninger man får. At det hefter mange betenkeligheter – og svakheter – ved et snt system, er hevet over tvil. Ikke desto mindre bidrar det til at mange velger å prioritere sin knappe tid på publikasjoner som gir mest mulig anerkjennelse og poeng. Og da velger man oftest internasjonale tidsskrifter, og fortrinnsvis de som gir mest uttelling.

Men må det være slik? Nei. I stedet for å tilpasse oss lydige til et system og en tankegang som svært mange av oss er kritiske til, bør vi prøve å utfordre systemet. Særlig med tanke på den ensidige vektleggingen av kvantitet som ligger til grunn, og som ofte går på bekostning av kvalitet – og like viktig: på bekostning av relevans. For mye av den forskningen som psykologer bedriver, er svært relevant for psykologfaglig virksomhet. Og som forskere bør vi vise at vi også vektlegger formidling til praktiserende psykologer. På den måten kan vi utgjøre et verdifullt korrektiv til dagens akademiske belønningssystem, hvor formidling til internasjonale forskerkolleger blir tillagt uforholdsmessig stor betydning, sammenlignet med formidling til alle andre målgrupper. Dessuten vil vi på denne måten bidra til den felles kunnskaps- og erfaringsutvekslingen som vi alle er tjent med. I bunn og grunn handler det om å ta et felles ansvar for faget og fagfeltet vårt. Man stiller seg for øvrig ikke utenfor

publikasjonssystemet, for forskningsartikler i Tidsskriftet gir også uttelling; ett poeng per artikkel – like mye som man får i mange engelskspråklige tidsskrift. Så det er bare å skrive!